

Gedachten op 12 juli 2026

Wat ben ik altijd blij, als ik na een eindeloos wachten bij een zich steeds herhalende telefoonstem: 'Er zijn nog 32 wachtenden voor U...' dan eindelijk de stem van een levend iemand aan de lijn krijg, die hopelijk mijn eenvoudige vraag zal kunnen beantwoorden.

Wat was ik blij, dat Heleen me kon uitleggen, hoe ik op mijn nieuwe 2^e hands computer een mailtje kon versturen, en hoe dankbaar was ik, dat Marielle met me oefende, hoe mijn schoondochter in Australië 'live' op mijn scherm in beeld te krijgen!

En dan die ervaring onlangs: de geamuseerde of juist glazige blikken bij de wachtenden in de rij, die zich bij de info van de kassa van de Hema vormden...toen ik geen nieuw adresboekje in de collectie kon vinden. Er waren al zoveel adressen doorgestreept in mijn oude boekje-of er stonden al zoveel kruisjes-van-overledenen achter, dat ik bedacht had, dat ik nodig een nieuw adresboekje moest aanschaffen; ook handig voor mijn kinderen, als ze mijn adressenbestand nodig zouden hebben..."Een adresboekje, Mevrouw?" Nee, dat verkopen we niet meer, en dat zult U ook niet zo gauw ergens anders kunnen kopen..."

Je oud en onhandig voelen, omdat je al die snelle veranderingen niet meer kan bijbenen, of ..dat je zelf niet meegegroeid bent. Denkend, dat je die computers toch ook eigenlijk niet nodig had bij het werk dat je altijd gedaan hebt ..creatief met je handen, met kinderen...met ouderen. Waar loop je dan nu steeds meer tegen aan...?

Eigenlijk hebben wij het over het algemeen als ouderen in ons land zo slecht nog niet... We hebben recht op AOW, we hebben een best redelijk pensioen, en, al worden er steeds meer basisvoorzieningen uitgekleeft, stijgen de zorgkosten en prijzen voor levensonderhoud soms schrikbarend...met wat ondersteuning van vrienden en familie weten we ons hier doorgaans nog wel te redden, en hopen we in redelijke gezondheid ouder te kunnen worden.

Zomaar afgedankt worden ook huisdieren in onze tijd gelukkig meestal niet, maar in het sprookje van de Bremer stadsmuzikanten gaat het eigenlijk over heel andere dingen.

Volgens Drewermann staan de dieren voor mensen, die hun maatschappelijk waarden verliezen: ouderen, zwakkeren, of mensen, die niet meer mee kunnen komen in deze hectische, snel veranderende wereld, die zo draait om het snelle geld, macht, invloed, gezien worden, kunnen presteren. De dreiging om afgedankt of verlaten te worden weerspiegelt een diep menselijke angst: niet meer mee te tellen, verlies van vitaliteit, een gevoel van nutteloosheid, overbelasting, ja zelfs uitlopend soms op een directe doodsangst. Ook jongeren kunnen met deze gevoelens in onze tijd worstelen. Het zijn beelden van innerlijke toestanden, die iedereen kan ervaren. De beslissing om op reis te gaan staat dan ook niet voor een concrete bestemming, maar voor een innerlijke beweging richting vrijheid...de reis zelf is dus de echte verandering, ondanks de onzekerheid waar het toe zal leiden.

Daar is moed voor nodig, en daarvan zien we soms bijzondere mensen, die ons tot lichtend voorbeeld kunnen zijn, doordat zij als eenling die stap al durfden te zetten. Vrouwen als Aletta Jacobs, Rosa Parks, Anna Politkovskaja, Gretha Thunberg....strijdsters voor burgerrechten en tegen misstanden, vele bekende of onbekend gebleven mannen en vrouwen, die het anders durven te doen, en daardoor vaak anderen weer inspireren en in beweging brengen.

Soms is daar een heleboel kabaal bij nodig! Ik denk aan de 'lawaai protesten' door op pannen met -pollepels -te -slaan tegen het onrecht van de bloedige strijd in Palestina op de stations, en het samen optrekken in de massale rode -lijn marsen, de solidariteitswandelingen in de 'nacht

van de vluchteling'. De krachten bundelen en op weg durven gaan, uit solidariteit met de zwakkeren, en door de angst heen te durven breken, zelfs in gevaarlijke situaties, zoals moedige journalisten en artsen in oorlogsgebieden.

Maar ook in het klein, in onze eigen omgeving en vriendenkring, kunnen we proberen de moed te vatten hulp te bieden, of die juist te vragen, oog te hebben voor waar iemand ondersteuning in kan gebruiken, of -bij het inslaan van een nieuw pad- samen op te lopen.

Ik kan nog altijd wel iemand, die het moeilijk heeft, een kaartje of een berichtje sturen, of meedoen aan een actie voor het Kerkasiel in Kampen. Of een protestbord maken voor een bijeenkomst op de Grote markt, tegen de afbraak van de zorgkosten, want we zijnmet meer, als we onze krachten bundelen!